

BUĐENJE

Evo opet primećuješ
Svet se miče.
I drhtaji nesigurni kad ti telo olabavi
Prepoznaju ostavljeno. Ko iz priče
One davne vaskrsao svet čudesa. Zaboravi,
Kažeš, snove, dah života rasani te!

Kroz zid memljiv prodenuta puzavica
Zarobila zrak titravi.
A na čula umrtvljena strelimice
Sručila se blagost jutra. I poplavi
Život nebo predaleko. Samo lice,
Čini ti se, ne smeš više ukazati.

Dodirnuti ništa ne smeš.
Sve tek živi...
I osećaš kao da je sve od praha
Samo ruka onemoća, što je dignes,
Da uhvatiš žar života, tu, sred zraka.
A zrak dalek i slabašan, pa te mine.

Zamiriše negde seno.
I zuj čuješ iz dvorišta.
Zid bi hteo da pomeriš
A ne možeš skoro ništa
Onemoćo uraditi.

I ustaješ sav pomućen.
Vrtoglavo zrak te vuče dan vasceli.
Pružas ruku da u njemu bar uloviš
Dah života. A on deli
Ruku tvoju i proleći.

Shvatiš onda da ti duša oslabljena.
I da svet je nešto dalje, izvan glave.
Opet zrak bi da uloviš.
Najzad čula zaborave
Osećati premorena.

Čini ti se svet je mrenje.
A onda ti iznenada u san ude puzavica
I osetiš da buđenje
Sa svetom te opet spaja.

I pohrliš sapeš čudom.
Dalek i tih iz beskraja.
Pa osetiš da je taj zrak spona čudna
Što kroz stablo puzavice
Sa smrću te pomno spaja.

NIKOLJDANSKE NOĆI

ONOJ KOJU GRČEVITO TRAZIM,
A JOŠ UVEK JE TAJNA...

Nikoljdanske noći hladnoće u telu
Ležao sam u mraku na cveću lednom
Bila si negde u vazduhu naga i bela
I ne mogah te pojmiti odjednom

Otkrivah te u noći nikoljdanskoj
Dok svitalo je i očekivali smo ono sudnje
Gubili su se ljudi u tragovima belim
I svet se rasipao sav od bludnje

Ne nadoh te te nikoljdanske noći
Ni posle leta mnogo se ne pojavi
U tvom telu sveci su izdisali
Napuštajući prazninu-svod taj plavi

O hladne i bele nikoljdanske noći
S okusom dima tamjana i belog hleba
Taman je toliko za jednu ljubav neophodno
Ogromnu ljubav u granicama neba

Nikoljdanske noći beline u telu
Nejasnost što se u nama gnezdi
Shvatiš već jednom da sve to izmiče
I da si daleka na nekoj davnoj zvezdi

Još nebo ponekad po sebi rasprostem
Opčinjen tim ritualom i noćima belim
Ja te uludo u nebesima prepoznavah
Uludo evo i prema tebi se selim

A noći nikoljdanske u sveći beloju traju
Bik zaklana sa sofre ljubavi svoje priziva
Svetac se jedan zalogačem mesa davi
Očekujem da zajutarjem pojaviš se siva

No odlazili su anđeli u puste bele stepe
Bežali su divlji slepi i neverni
Neko nevidljiv po nama čarkao je
Podrtavao je svod taj neizmerni

Pomislih da jednom shvatiću sve to
Tamjan krv belu pustinju i inje
Anđele lipe i sav taj ritual
A evo i danas sve me to raspinje

Bolom je sve to ograničeno bolom
Nesaznatljivo nešto venulo je u nama
Kao oko vatre u pustinji snežnoj
Igrali su bogovi pod lipama

Steže i danas to u beloju pustinji
Evo ovog drhtavog tela najsavršenijeg čuda
Smoždite ga bogovi uzmite šta ko treba
Sažmi ga u oblike svoje prirodo huda

Jer i sad je ono podložno neverici
I sad je vidi belu u snežnom polju
Demoni u njeno telo se uvlače
Zarad toplina njenih i bogovi se kolju

I ove nikoljdanske noći isto je kao nekad
Bolno je nešto unutricu njenu peklo
Iz utrobe majušan drhteći nemir jurnuo je
I mnogo krvi u prazna nebesa je oteklo

Noćas taj nemir belu te priziva
I krvi tvoje ruj nepojmljivi žudi
Riču sa sofre volovi ubijeni
I kolju jedni druge bogovi i ljudi

Iznad lomače u snežnoj beloju pustinji
Device nežne i bele umiru jatimice
O javi se u ovoj nikoljdanskoj noći
Skinij masku mistike ozari već jednom lice

No i ove nikoljdanske noći
Titraju sveće i dobijaju krila
O zora nikoljdanska rađa te noviju
Kao krv tvoja rujna nehom da se lila

I dok majušan k nebu ovaj nemir stremi
Otkrivaju te u strukovima anđela slepi i nemi

KAKO SE RASTATI

Kako ćemo se rastati u neku zoru
Kad deo mene u tebi vreloj ima
Šta će ostati od nas kad odleće ptice
I deo nas odnesu negde pod krilima

Kako ćemo se rastati u ovu zoru, reci
Kad ruke su mi duboko u tvome mesu
Ima nas isuviše. Razbacani smo po travi
Vetrovi mogli bi plahi nekud da nas odnesu

Kako ćemo se rastati u ovu zoru bola
Kad otače nas deo tamo u steni
Kako napokon srce svoje ponesi
Kad ono evo kuca u tvojoj veni.

I ništa od ove noći ne bi ostalo
Da nije rastajanja bola muke
Zarad ove noći, trava i nebesa
Ponesi ovo srce, ponesi ove ruke.

Pa nekad kad budeš vrela na ovoj travi, noću
Pomiluj je rukama ovim što vire ti iz mesa
A srce pusti u veni da klokoče
I čezne kao uvek plavet i ruj nebesa.

bu
đenje